

Метафраста по егѣхѡмъ, г:

Давый пицѣ мнѣ плоть твою колю, Огнь сый, и ѡпалѣай недо-
стѡйныа, да не ѡпалиши мене, содѣтелю мой. Паче же пройдѣ ко
оуды моѣ, во вѣл состаы, во оутрѡбѣ, въ ердце: Попалѣ тѣрнѣ
вѣхъ моихъ прегрѣшеній. Дѣшѣ ѡчисти, ѡсвѣти помышленіа.
Состаы оутверди изъ костемъ вѣшѣ. Чѣвѣхъ просвѣти прѡстѣю
патерницѣ. Вегѡ ма спрѣговзди стѣхъ твоемѣ. Прѣсно покрый,
сохрани же и сохрани ма ѡ вѣлакаго дѣла и слова дѣшетлѣннаго.
ѡчисти, и ѡмый, и оукраи ма: Оудобрѣ, вразумѣ, и просвѣти
ма. Покажи ма твоѣ селеніе ѣдинаго дѣла, и не котомѣ селеніе грѣхѣ.
да ѣакъ твоегѡ домѣ, вхѡдомъ причащеніа, ѣакъ огна мене
вѣжнѣхъ вѣкѣхъ сладѣи, вѣка стѣастъ. Молѣтвенники твѣѣ прино-
шѣ вѣл стѣа, Чиноначалѣа же безплѡтныхъ, Предтѣхъ твоегѡ,
прѣмѣдрыа аплы, въ сѣмъ же твоѡ несквернѡю, чѣстѡю мѣрь: Ѣже
мольбы блѡгѡутрѡбне, прѣимѣ Хрѣте мой, и сыномъ свѣта содѣлай
твоегѡ слѣжнѣла. Ты во ѣси ѡсвѣщеніе, и ѣдиный Нашихъ блже
дѣшѣ и свѣтлостъ: и твѣѣ лѣпоподобно. Ѣакъ бѣѣ и блѣѣ, слакѣ
вѣи возрылаемъ на вѣкѣхъ дѣнь.

Мѣтка ѣнаа:

Тѣло твоѡ стѡе, Гдѣ ѣсе Хрѣте блже нашѣ, да бѣдетъ мнѣ въ живѡтѣхъ
вѣчныи, и кровь твоѡ чѣнаа ко ѡстакленіе грѣхѡвѣхъ. Бѣди же мнѣ
блгодареніе сѣе въ радостѣ, здравіе и веселіе: въ стѣашное же и вторѡе
пришеетѣѣ твоѡ сподѡби ма грѣшнаго стѣати ѡдѣенѣю славы
твоѡѣ, мѣтвѣамѣ прѣчѣстѣа твоѡѣ мѣре, и вѣхъ стѣыхъ.

Мѣтка ѣнаа, ко прѣтѣѣ бѣѣ:

Прѣтѣа вѣцѣ бѣѣ, свѣѣте помраченныа моѣа дѣшѣ, надеждѡ,
покрѡѣ, прѣвѣжнѣце, оутѣшеніе, радѡваніе моѡ: благодарю тѣа, ѣакъ
сподѡбила ма ѣси недѡстѡйнаго, причѣстника вѣѣти прѣчѣстѣаго
тѣла, и чѣтныа кроѣѣ сѣа твоегѡ. Но рѡждшаа ѣстинный свѣѣтѣхъ,
просвѣѣти ма оумныа ѡчи ердца: ѣже ѣсточникѣхъ беземѣртѣа
рѡждшаа, ѡжнѡтворѣи ма оумерѣвлѣннаго грѣхѡмъ: ѣже мѣтвѣа.

Kněz, žehnaje vřelou vodu, dí:

Požehnána budiž vroucnost svatých tvých, vždycky, nyní i přistě, až na věky věkův. Amen.

Diákon pak vlévá, kolik je potřeba, na způsob kříže do svatého kalicha, řka:

Vrroucnost víry plna Ducha Svatého. Amen.

Odloživ zbylou horkou vodu, stojí poblíž.

Kněz pak říká: Diákone, přistup!

Diákon přistoupiv, pokloní se zbožně, prosí za odpuštění a pokládá pravou ruku dlaní vzhůru na levou dlaň se slovy:

(Hle, přistupuji k nesmrtelnému Králi a Bohu našemu.) Podej mi, vладыко, drahocenné a svaté Tělo Pána a Boha i Spasitele našeho Ježíše Krista.

Kněz pak (rozpůliv opatrně částici »CHS«) vezme svatý chléb, dává jej diákonovi na dlaň a praví:

Diákonu (jméno) podává se drahocenné a svaté a přečisté Tělo Pána a Boha i Spasitele našeho Ježíše Krista, na odpuštění hříchů jeho a k životu věčnému.

Diákon, políbiv podávající ruku, přijímá svatý chléb (na složené dlaně) a odchází zpět, stane ze severní strany svatého prestolu; tam, skloniv hlavu, modlí se spolu s knězem: Věřím, Pane, a vyznávám...

Kněz: Hle, přistupuji k nesmrtelnému Králi a Bohu našemu.

Kněz podobně jako diákon vezme jednu část svatého chleba, vloží si ji na pravou dlaň, řka:

Drahocenné a přesvaté Tělo Pána a Boha i Spasitele našeho Ježíše Krista podává se mně, knězi (jméno), na odpuštění hříchů mých a k životu věčnému.

A skloniv hlavu, modlí se (společně s diákonom či ostatními duchovními):

Věřím, Pane, a vyznávám, že ty jsi vpravdě Kristus, Syn Boha živého, jenž jsi přišel na svět spasit hříšníky, z nichž první jsem já. Věřím také, že toto jest samo přečisté Tělo tvé a toto

Тяже: Вѣчерн твоєѧ тайныѧ, днесь Снѣ Бжїѧ, причащеника ма прїимн: не во врагѡмъ твоимъ тайнѸ повѣмъ, ни лобзанїѧ тѣ дамъ ѧ̀кѡ Ісѹда, но ѧ̀кѡ разбойникъ исповѣдаю тѧ: поманї ма, Гдї, во цр҃квї твоємъ.

Да не въ сѣдѣх ѡмнїи во ѡсѣжденїе вѣдетъ мнѣ причащение ст҃ыхъ твоихъ тайнъ, Гдї, но во ѡсѣщенїе души ѡмнїи.

И такѡ причащаетъ въ рѣкѣхъ держимаго во ст҃рахомъ и кр҃вцѣмъ ѡттверженїемъ. Тяже конѣкъ, прїемлетъ свѣѣма рѣкѣма ех покрѡкцемъ ст҃ымъ погнѣрь, и причащаетъ трижды и҃з негѡ, глагола:

Ст҃ныхъ и ст҃ыхъ крѡве Гдѧ Бгѧ и Спѣса нашегѡ Іисѣ Хр҃та, причащаетъ ѧ̀зъ рабъ бжїѧ, сщ҃енникъ ѡмнїи, во ѡсѣщенїе грѣхѡвъ моихъ, и въ жизнь вѣчнѣю, аминь.

И такѡ ево ѡсѣтитъ, и сщ҃еннаго погнѣрь въ рѣкѣхъ держимымъ покрѡкцемъ (плачѡмъ) ѡгнѣрь, и глаголетъ:

Се прикоснѣла ѡсѣтнѣма моимъ, и ѡнѣметъ беззаконїѧ моѧ, и грѣхѣ моѧ ѡчиститъ.

Тяже призываѣтъ дїакѡна, глагола: дїакѡне, прїегнѣ.

И дїакѡнъ прїходитъ и покланѣетъ сщ҃енноу, глагола:

Се прїхождѸ къ безземртномѸ Цр҃ю. И: Преподѣждь ми, владыко, честнѣю и ст҃ю крѡвѣ Гдѧ и Бгѧ и Спѣса нашегѡ Іисѣ Хр҃та.

И глаголетъ сщ҃енникъ:

Причащаетъ рабъ бжїѧ дїакѡнъ, ѡмнїи, ст҃ныхъ и ст҃ыхъ крѡве Гдѧ и Бгѧ и Спѣса нашегѡ Іисѣ Хр҃та, во ѡсѣщенїе грѣхѡвъ евоихъ, и въ жизнь вѣчнѣю.

Причастнѣвшѣа же дїакѡнѸ, гл҃етъ сщ҃енникъ:

Се прикоснѣла ѡсѣтнѣма твоимъ, и ѡнѣметъ беззаконїѧ твоѧ, и грѣхѣ твоѧ ѡчиститъ.

[Зрї] Подобѣтъ вѣдати, ѧ̀кѡ аще сѣтъ хотѣщїи причащателъ ст҃ыхъ тайнъ, раздрѡклетъ сщ҃енникъ двѣ частї ст҃агѡ агнца ѡсѣтнѣма, сщ҃е, И҃, и сщ҃е Кѧ,

Modlitby po svatém přijímání

Poté, co jsi obdržel účast na životodárných a tajemných Darech, zapěj ihned s velkými díky a z duše své vroucně rei Bohu:

(**Kněz:** Blahosloven Bůh náš...)

Sláva tobě, Bože. Sláva tobě, Bože. Sláva tobě, Bože.

Děkuji tobě, Pane Bože můj, že jsi neodmítl mne hříšného, ale uznal jsi mne za hodna býti účastníkem Svátostí tvých. Děkuji tobě, že jsi mně nehodnému dal přijmouti přečisté tvé nebeské Dary. Avšak, lidumilný Vládce, jenž jsi pro nás zemřel a pak z mrtvých vstal a nám strašné tyto a oživující Tajiny daroval k prospívání a posvěcení duším i tělům našim, dejž, aby ony byly i mně k uzdravení duševnímu i tělesnému, k odpuzení všeho zlého, k osvětlení očí srdce mého, k pokoji duševních sil mých, k víře nezahanbitelné, k lásce nelicoměrné, k naplnění moudrostí, k zachovávání přikázání tvých, k účinkování Božské tvé blahodati a k získání království tvého; abych Tajinami těmito jsa v posvěcení zachován, stále byl pamětliv tvé blahodati a nežil sobě, ale tobě, Vládci našemu a Dobrodinci, a tak abych život tento dokonal v naději života věčného a dosáhl věčného pokoje tam, kde hlas slavicích zní bez přestání a cítí nekonečné štěstí ti, kdož zří nevypravitelnou krásu tváře tvé. Neboť tys pravá touha a nevýslovná radost milujících tebe, Kriste Bože náš, a tebe opěvává veškeré stvoření na věky. Amen.

Vládce, Kriste Bože, Králi věkův a Učiniteli všeho, děkuji ti za všechno, co jsi mně poskytl dobrého, i za účast na přečistých tvých a oživujících Tajinách. Prosím tebe, Blahý a Lidumile, zachovej mne pod záštitou svou a zastihň křídly svými, a dejž mně až do posledního dechu mého s čistým svědomím hodně přijímati Svátosti tvé na odpuštění hříchů a k životu věčnému. Neboť ty jsi Chléb živý, pramen posvěcení, Dárce všeho dobra, a tobě chválu vzdáváme, s Otcem i Svatým Duchem, nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen. (Od sv. Basila)

ТѢЖЕ БЛАГОДАТЕЛЕНШЮ СІИ МЛЧВЪ:

Благодарю тѣ Гдн Бже мой, ѿкѡ не ѡринѡхъ мѧ ѡи грѣшнаго, но ѡбщника мѧ быти стѣи твоихъ сподобнахъ ѡи. Благодарю тѣ, ѿкѡ менѣ недостойнаго причаститисѧ пречистыхъ твоихъ и небныхъ дарѡвъ сподобнахъ ѡи. Но, вѣко члвкѡлюбче, насъ ради оумерь и же и кокрееи, и дарѡвакыи намъ страшнаѧ сѧ и животворѧщаѧ тѣннства, ко благодѣаніе и ѡсващеніе дшш и тѣлесъ нашихъ: даждь быти сѧмъ и мнѣ ко ѡсващеніе дшш же и тѣла, ко ѡгнѧніе вѣкаго сопротивнаго, въ проекшеніе ѡчию сердца моего, въ миръ дшшевныхъ моихъ силъ, въ вѣрѡ непорѡднѡ, въ любѡвь нелицемѣрнѡ, ко ѡсполненіе премѡдрѡсти, въ соблюденіе заповѣдей твоихъ, въ приложеніе бжеитвенныхъ твоѡхъ благодѧти, и твоѡхъ црѣвѧ прискѡеніе: да ко стѣи твоѡи тѣмн сохранѧемъ, твоѡ благодѧть поминѧю вездѧ и не котѡмѡ себѣ живѡ, но тѣбѣ нашѡмѡ вѣце и благодѣтелю. и тѡкѡ сегѡ житѧ и зшѡдъ ѡ надеждѧ живѡтѧ вѣчнаго, въ приносѡщныи достѧгнѡ покой, и дѣже праздношущихъ гласъ непрестанныи, и безконѣчнаѧ глѡдѡсть зрѧщихъ твоѡхъ лицѧ добротѡ незрѣеннѡ. Ты бо ѡи истинное желаніе, и незрѣенное везеліе любѡщихъ тѣ, Хрѣте Бже нашъ, и тѣ поѡтъ вѣла тѣарь ко вѣки.

ВѡИКАГО ВАСІЛІА, К:

Вѣко Хрѣте Бже, црѡ вѣкѡвъ, и содѣтелю вѣхъ, благодарю тѣ ѡ вѣхъ, ѿже мнѣ ѡи подѧхъ, блгнхъ, и ѡ причащеніи пречистыхъ и животворѧщихъ твоихъ тѣннствъ. молю ѡкѡ тѣ, блже и члвкѡлюбче, сохрани мѧ подъ кровѡмъ твоимъ, и въ стѣни крилѡ твоѡхъ, и дарѡи мнѣ чистою ѡсващенію даже до послѣднаго моего и здыханѧ, достѡйнаго причаститисѧ стѣи твоихъ, ко ѡсващеніе грѣхѡвъ, и въ жизнь вѣчнѡ. Ты бо ѡи хлѣвъ живѡтныи, истѡчникъ стѣи, подѧтель блгнхъ, и тѣбѣ глѡвъ возмыаемъ, со ѡцѡмъ, и стѣимъ дшшомъ, нынѣ и пригѡ, и ко вѣки вѣкѡвъ, ѧминъ.

jest sama drahocenná Krev tvá; i modlím se proto k tobě: Smiluj se nade mnou a odpusť mně hříchy mé úmyslné i neúmyslné, jichž slovem či skutkem, vědomě i nevědomě jsem se dopustil, a učiň mne hodným neodsouzeně přijmouti přečisté tvé Tajiny na odpuštění hříchů a k životu věčnému.

A dále: Za účastníka večere své tajemné, Synu Boží, přijmiž mne dnes; neboť nezjevím tajemství nepřátelům tvým, aniž políbení tobě dám jako Jidáš, ale jako onen lotr vyznávám tebe: Rozpomeň se na mne, Pane, v království svém.

Aby nebylo mně v soud nebo zatracení přijímání svatých tvých Tajin, ó Pane, ale k uzdravení duše i těla.

A tak přijímají kněz i diákon Tělo Páně, jež drží na ruku, s bázni a pevnou vírou. Pak se kněz napřímí, vezme iliton (liturgický ubrousek), oběma rukama uchopí svatý kalich a přijímá z něj třikrát se slovy:

Drahocennou a svatou Krev Pána a Boha i Spasitele našeho Ježíše Krista přijímám já, služebník Boží, kněz (jméno), na odpuštění hříchů svých a k životu věčnému. Amen.

Nato osuší svá ústa a okraj svatého kalicha ilitonem, který drží v ruce, políbí svatý kalich a dí:

Hle, dotekl se úst mých, snímá nepravosti mé a očišťuje od hříchů mých.

Pak vyzve diákona slovy:

Diákone, přístup!

Diákon přistoupí a jednou se pokloní, řka: Hle, znovu přistupuji k nesmrtelnému Králi a Bohu našemu. **A hned:** Podej mi, vладыко, drahocennou a svatou Krev Pána a Boha i Spasitele našeho Ježíše Krista.

Kněz pak dáváje diákonu pít ze svatého kalicha, praví:

Přijímá služebník Boží, diákon (jméno), drahocennou a svatou Krev Pána a Boha i Spasitele našeho Ježíše Krista, na odpuštění hříchů svých a k životu věčnému.

Přijímajícímu diákonu kněz říká: Hle, dotekl se úst tvých, snímá nepravosti tvé a očišťuje od hříchů tvých.

на мѣлѣхъ частницы, ѿкоу быти времѣхъ причастниковомъ довольнѣ, и такоу владѣти ихъ во еѣшоу чашѣ.

И покрывають еѣи потиры покровцемъ, (подобноу и на еѣи днѣкоу возлагають свѣдѣнцѣ и покровцы).

Таже, причащенію совершишася, еѣенникъ молчѣа:

Блгодаримъ тѣ, Гдѣ Бже нашъ, ѿ причащеніи еѣихъ прѣчтѣихъ, безсмѣртныхъ, и нѣныхъ тѣоихъ тѣннъ: иже далъ еси намъ во благодареніи, и ѿсвѣщеніи, и исцѣленіи дшъ и тѣлесъ нашихъ. Самъ блгоу вѣхъ, даждь быти намъ причастію еѣаго тѣла и кроуе Хртѣа тѣоуоу въ вѣрѣ непоетѣднѣ, въ любу въ нелицемѣрнѣ, въ прѣмноженіи прѣмудрости, во исцѣленіи дшѣи и тѣла, во ѿгнѣннѣ всѣакоу сопротѣвнѣаго, въ енабѣннѣ заповѣдей тѣоихъ, во ѿвѣтѣхъ блгопрѣдѣтенъ, иже на еѣрашнѣмъ еѣднѣи Хртѣа тѣоуоу.

И такоу ѿверзѣютъ двѣри еѣаго олтарѣа. И діаконъ, поклонивъ еѣднѣю, прѣмлетъ потиры со благоговѣннѣмъ, и приходитъ во двѣри, и возноса еѣи потиры, показуя и людемъ, глагола:

Со еѣрахоу еѣжѣимъ и вѣроу причѣстѣи.

Днѣк: Блгословѣнъ градѣи во нѣма Гдѣне, Бже Гдѣ, и гвѣла намъ.

Таже причѣстѣютъ хотѣщи причащѣтѣа: и такоу иѣдѣтъ еѣднѣ по еѣднѣомъ, и поклоняютъ со всѣмъ ѿмнѣннѣмъ и еѣрахоу, соевнѣи рѣцѣкъ къ перемъ нѣмѣце: таже прѣмлетъ еѣеѣтѣвннѣмъ тѣннѣ.

Еѣенникъ же причащѣа еѣго (по ѿвѣчѣю ѿ тѣла и кроуе гдѣни, со всѣмъ ѿпаѣтѣомъ) глаголетъ:

Причащѣетъ рабъ еѣжѣи, нѣмъ, чѣтнѣаго и еѣаго тѣла и кроуе Гдѣа и Бга и ѿца нашего Иѣа Хртѣа, во ѿсѣавленіи грѣхѣоу и въ жѣзнь вѣчнѣю.

И діаконъ ѿтираетъ еѣмъ ѿгнѣннѣ плачѣомъ: и цѣлуетъ причастнѣихъ еѣшоу чашѣ, и поклонивъ ѿходитъ.

И такоу причащѣютъ вси.

Zakončení liturgie (propuštění) na svátky Páně

Připojeny jsou i verše, které o některých svátcích na malém vchodu říká kněz či diákon ihned po „Velemoudrost, povznesme se!“

Na Narození Páně:

(Verš na malém vchodu: Z lůna před jitřenkou zrodil jsem tebe, přísáhl Hospodin a nebude toho želeť; ty jsi kněz navěky podle řádu Melchisedecheva!)

Jenž pro naše spasení v jeskyni se narodil a v jesle se položil, Kristus, pravý Bůh náš... *(Dále podobně jako v neděli.)*

Na Obřezání Páně:

Jenž pro naše spasení v osmý den na těle obřezati se nechal, Kristus, pravý Bůh náš... *(Dále podobně jako v neděli.)*

Na Zjevení Páně:

(Verš na malém vchodu: Požehnaný, jenž se bere ve jménu Páně; zehnáme vám z domu Hospodinova. Bůh jest Hospodin a zjevil se nám!)

Jenž pro naše spasení v Jordáně od Jana křtíti se ráčil, Kristus, pravý Bůh náš... *(Dále podobně jako v neděli.)*

Na velký čtvrtek:

Jenž z obzvláštní dobroty nejlepší cestu pokory ukázal, když učedníkům nohy umyl a až ke kříži a pohřbení pro nás se snížil, Kristus, pravý Bůh náš... *(Dále podobně jako v neděli.)*

U těchto propuštění je možno ze světců vzpomínat jen: „...na přímluvy přecísté Matky své, svatých slavných a všechvalných apoštolů, sv. Basila Velkého, archiepiskopa Caesareje Kapadocijské a všech svatých...“ Sváteční propuštění se používá pouze v den svátku a ve dnech následujících až do opuštění svátku. Mají-li některé večerní nebo jitřní bohoslužby své zvláštní propuštění, je uvedeno v řádu těchto bohoslužeb (viz např. v triodu služby Velkého týdne a večer neděle svatodušní).

**Ў П'СТЫ В Л'ЧНИХ П'ЗДНИКОВЪ
ГЛАГОЛЕМЪН ВЪ ВЕЧЕРНЮ, ВО ОУТРЕНЮ, И ВЪ ЛІТЪРГІЮ
ПО ЧІНЪ (ПРИЛОЖЕНІЕ: ВХОДНОЕ).**

На Р'ЖТКО ХР'ТКО:

(ВХОДНОЕ: ИЪЗ ЧР'БА ПР'ЖДЕ ДЕННИЦЫ РОДИХЪ Т'А, КЛАЧЕА Г'ДЬ И НЕ
РАСК'АЧЕА: ТЫ ІЕР'ІИ ВО В'КЪХ ПО ЧІНЪ МЕЛХІСЕДЕІКОВЪ.)

Иже въ верт'еп'к' родивыйся, и въ яслехъ возлегый, нашего ради
спас'енія, Хр'тосъ истинный Б'гъ нашъ: и прочее до конца.

На Обр'езаніе:

Иже во осмый день плотью обр'езанъ и званъ, нашего ради
спас'енія, Хр'тосъ истинный: и прочее до конца.

На Б'гоавл'еніе:

(ВХОДНОЕ: Б'гословенъ грядый во имя Г'дне, б'гословихомъ въ иъз
домъ Г'дна, Б'гъ Г'дъ и явивъ намъ.)

Иже во іордан'к' крестиченъ и званъ ѿ Іоанна, нашего ради
спас'енія, Хр'тосъ истинный: и прочее до конца.

Въ Великій четвертокъ:

Иже за прехожд'цию бл'гость п'чь довр'к'шій смр'еніа показ'а-
вый, в'негда оумыти ноги оучениковъ, даже и до кр'та и погр'ев'еніа
снзш'едый намъ, Хр'тосъ истинный: и прочее до конца.

**Б'гда пол'чиши добраго прича'енія
животвор'ащихъ ч'аннечвенныхъ дарованій, воспой ѡб'е,
б'годар'и вельми, и с'а ч'еп'к' ѿ д'ш'и Б'г'а глаголи:**

(Іер'іи: Б'гословенъ Б'гъ нашъ...)

Слава ч'еп'к', Б'же. Слава ч'еп'к', Б'же. Слава ч'еп'к', Б'же.

Je nutno vědět, že jsou-li přítomni věřící, kteří budou přijímat svaté Tajiny, roz-
dělí kněz dvě zbylé části svatého Beránka («NI» a «KA») na malé částičky, aby
stačily pro všechny přijímající, a vloží je do svatého kalicha. Z nich se podává
přijímání.

Když kněz přenáší další části proměněného chleba do kalicha, říká: Vzkříšení
Kristovo spatřivše, pokloňme se svatému Pánu Ježíši atd.
Svatý kalich pokrývá pokrovcem (ilítonem).

Děkujeme tobě, Hospodine, Bože náš, za přijímání
svatých, nejčistších, nesmrtelných a nebeských
Tajin tvých, jež daroval jsi nám jako dobrodiní
k posvěcení a uzdravení duší a těl našich. Ty sám, Vládce
všech, dejž, aby tato účast na svatém Tělu a Krvi Krista
tvého byla nám k víře nezahanbené, lásce nelicoměrné,
k rozhojnění moudrosti, k uzdravení duše a těla, k zapuze-
ní všelikého odpurce, k zachovávání přikázání tvých a k
dobrému zodpovídání se na strašném soudu Krista tvého.

Před svatým přijímáním věřících se otevírají svaté dveře, diákon, pokloniv se
jednou, vezme zbožně kalich od kněze, stane ve svatých dveřích, pozdvihuje ka-
lich se svatými Tajinami před lidem a zvolá:

S bázní Boží a u víře přistupte!

Věřící: Požehnaný, jenž se bere ve jménu Páně. Bůh jest Hospodin a zjevil
se nám.

Věřící, kteří jsou náležitě připraveni ke svatému přijímání, se
shromáždí před svatým ambonem, pod kalichem, a modlí se jedněmi
ústy poslední modlitbu před svatým přijímáním:

Věřím, Pane, a vyznávám, že jsi ty v pravdě Kristus, Syn Boha živého...

K přijímání přistupují jeden po druhém, klanějí se a s veškerým vnitřním
pohnutím i bázní skládají ruce na prsou do podoby kříže, a tak přijímají
Božské Tajiny.

Kněz podává svaté přijímání (Těla a Krve Páně,
jak je obvyklé, s veškerou opatrností), řka:

Přijímá služebník Boží (jméno) drahocenné a svaté Tělo
a Krev Pána a Boha i Spasitele našeho Ježíše Krista na
odpuštění hříchů a k životu věčnému.

По причащеніи же, входитъ іерей во еѣнѣи олтарь, и поस्ताвлетъ еѣа на еѣѣмъ престолѣ.

Тогда прѣемъ діаконъ еѣнѣи діаконъ верхѣ еѣаго потирѣ, и глагола коекрєенна пѣенн еѣа:

Коекрєеніе Хрѣтово видѣвши, поклонимса еѣомѣ Гдѣ Иисѣ, ѣдиномѣ безгрѣшномѣ. Хрѣтѣ твоємѣ поклонимса Хрѣтѣ, и еѣоє коекрєеніе твоє поємъ и славимъ: ты бо ѣси Бгѣ нашъ, развѣ тебе иного не знаємъ, има твоє именемъ. Приидите вси вѣрніи, поклонимса еѣомѣ Хрѣтово коекрєенію: еє бо прииде крѣтомѣ радостъ всемѣ мирѣ. Вєгда благоеловѣце Гда, поємъ коекрєеніе ѣго: рапѣтїе бо пре-терпѣвъ, смєртїю смєртъ разрѣши.

Свѣтїса, свѣтїса, нѣвыи ієрєалиме, слава бо Гднѣ на тебе возїа. Анкѣи нынѣ, и веселиса сїѣоне: ты же ѣта краєїса бѣе, ѡ кортїи рѣтѣ твоєѣ.

Ѥ пѣха кєїа, и свѣщенїишаа, Хрѣтѣ! Ѥ мѣдросте, и славе бжїи и сіло! Подавай намъ истрѣе тебе причащѣтїса, въ некечєрнѣмъ дни царствїа твоєѣ.

Ѥтрѣетъ еѣою гѣвою сѣаѣ добрѣ,
со кннманїемъ и блгоговѣнїемъ, глагола еловєє еѣа:

Ѥмыи, Гдн, грѣхї помнѣвшнхєа здѣ кровїю твоєю честнѣю, млѣтвами еѣгїхъ твоїхъ.

И покрывѣетъ еѣнѣи потирѣ покрѣвємъ, подѣнѣ и на еѣнѣи діаконъ возлагѣетъ свѣздѣнїѣ и покрѣвѣ. (Тѣже глаголетъ млѣтѣ: Блгодарїмъ тѣ, вѣко чѣвѣко-любче, блгодѣтелю дѣшнъ нашнхъ.)

Po tom říká kněz (může říkat žalmista):

Nyní propouštíš... **Trisagion až po Otčenáš**

Závěrečný tropar a kondak sv. Basilu Velikému:

Po celé zemi rozlehl se hlas tvůj a všude přijato je slovo tvé, jímž jsi pravé víře naučil, přirozenost všeho jsoucího zjasnil a mravy lidské zušlechtil; královská svatosti, otče ctihodný *sv. Basile*, pros Krista Boha, aby spasil duše naše.

»Sláva ...«

Podáváje všem smrtelníkům bohatství neuloupitelné a zpečetuje je svými naučeními, ukázal ses jako základ církve nepohyblivý, zjevu nebeský, Basile ctihodný.

»I nyní ...« (**Závěrečný bohorodičný kondak, 6. hlas**)

Nezahanbitelná zastánkyně křesťanů, jistá prostřednice u Stvořitele, nepřeslechni prosebné hlasy hříšníků, ale předejdi, dobrotivá, ku pomoci nám, tebe věrně vzývajícím. Pospěš k přímluvě, pros za nás horlivě, neboť ty, Bohorodice, vždy ochraňuješ ty, kteří uctívají tebe.

Může se zpívat i tropar dne.

Hospodi, pomiluj (**dvanáctkrát**). Tebe nad cherubíny ctěnější...

Sláva... I nyní... **A malé propuštění.**

Diákon spotřebuje svaté Tajiny s velikou opatrností, aby ve svatém kalichu nezůstal nebo nevypadl ven ani nejmenší drobeček, vlévaje do něj trochu vína a pak vody, opatrně jimi vyplachuje svatý kalich, požívaje vše. Poté vytře veškerou vlhkost ze svatého kalicha svatou houbou (a svatým ubrouskem). Potom skládá všechny liturgické nádoby k sobě, pokrývá je (či zabaluje) a ukládá je na patřičné místo.

Říká spolu s knězem: Nyní propouštíš... A následující. Umývá si ruce (i ústa) na obvyklém místě (stejně jako kněz to činí hned po svatém přijímání), klaní se spolu s knězem a po propuštění odcházejí, za všechno vzdávající díky Bohu.

Konec Božské liturgie sv. Basila Velikého.

И екаціенныхъ, вшедохъ ко стѣнѣ олтѣрь, сокланіиѣ екаціенныхъ оудѣжамъ, слагодѣтѣхъ благодѣрствєнныхъ молітѣвъ.

Тѣже: Нынѣ ѡпѣцаешн: Трнеѣоѣ. И по Ѡче нашѣхъ: тропѣрь и кондѣкъ Васіліа велікаго.

Тропѣрь, гласъ ѧ:

Во вєдѣ зѣмлю и зыде вѣщаніе твоѣ, ѣакѡ пріемшю слово твоѣ, и мже вѣолѣпнѡ на дѣлахъ єєн: єрєтєчкѡ гѣщнхъ оудєннѣхъ єєн. члѣвѣчєскѣѡ ѡбычанъ оукраєнѣхъ єєн. Цѣрєкѡє єцїєнїє Ѡчє прѣбнє, молн Хрїтѣ Бга спартнєса дшѣамъ нашымъ.

Слѣва (кондѣкъ, гласъ ѧ):

И вкнѣса єєн ѡснованїє непоколебнѡє црѣкѣ, подаѡ вѣкѣмъ некрѡдомѡє гдѣтѡ чєлѡвѣкѡмъ, запечатлѣѡ твоїмн велѣбнѣмн, неѡблѣннє Васіліє прєподѡбнє.

И нынѣ, вѣорѡднєнхъ:

Прєдєстѣлѣєтѡ хрїєтїанъ неѡртѣднѡє, хѡдѣтѣєтѡ ко тѡрѡцѣ неѡрєлѡжнѡє, не прѣзрн грѣшнхъ молєнїѣ глѣбы: но прєдварн, ѣакѡ блѡгѡл, на пѡмѡщъ нѣєхъ вѣрнѡ зѡвѣщнхъ тн: оудѣкѡрн на молнѣвѣ, и потѣнєса на оудмѡлєнїє, прєдєстѣлѣєтѡвѣщнѡ прнєснѡ Бгѣ, чтѣщнхъ тѣ.

Или ѧцє хѡцїєшн, рѣцн и днѡ тропѣрь.

Гдн, помнѣлн, вѣ. Чєртнѣншю: Слѣва, и нынѣ:

И тѡрѡрнѣхъ ѡпѣєтѣхъ.

Пѡтрєбнѣвшъ жє дѣѡконѣ стѣла со велікнмъ ѡпѡсѣнїємъ, ѣакѡ ннчємѣ ѡ єѣлѡ дрѡбнѣншнхъ пѣєтн крѡпнцѣ, или ѡртѣтнєса, налѣєвѣхъ ко стѣшю чѡшѣ ѡ вїнѡ и водѣ, и пѡтрєбнѣєхъ, и сопѣрѣтѡєхъ гѣєѡю вєдѡ мѡкрѡчѣ. Тѣже слѡгѣєтѣхъ стѣлѡ соєдѣє вкѣпѣ, и ѡбѡзѡєхъ и хъ, пѡлѡгѣєтѣхъ на ѡбѣчнѡмъ мѣєтѣ, слѡгѡл: Нынѣ ѡпѣцаешн: и прѡчѡл, ѣакѡжє и єцїєннѣхъ. И ѡмѡєкѣєтѣхъ рѣкн на ѡбѣчнѡмъ мѣєтѣ, и пѡклѡннѣєлѡ вкѣпѣ со єцїєннѣкѡмъ, тѡрѡрнѣхъ ѡпѣєтѣхъ, и блѡгѡдѡрѣєє бга ѡ вѣєхъ нехѡдѣтѣхъ.

Конєєхъ єжѣєтѣєннѣхъ лѣтѣрнн велікаго Васіліа.

Diákon (nebo přísluhující) přidrží mezi kalichem a ústy přijímajícího rozprostřený iliton, jímž pak každému ihned po přijímání osuší ústa. Přijímající poté políbí svatý kalich dole, a podstoupiv, pokloní se a pokřížuje; pak odchází. Podobně i ostatní přijímající.

Sbor nebo ostatní věřící zpívají: Tělo Kristovo přijměte, z pramene nesmrtelnosti okuste.

Když poslední připravený věřící přijme Ježíše – Pána a Spasitele svého – do svých útroh, ukončí se pěni chvalozpěvem:

Alleluja, alleluja, alleluja.

Po ukončení přijímání odchází kněz do oltáře a postaví svatý kalich na svatý prestol. Není-li přijímajících, diákon ihned po slovech: „S bázní Boží...“ odevzdá svatý kalich knězi, který jej postaví na svatý prestol. Diákon rovněž odejde do oltáře a zvav svatý diskos a drže jej nad svatým kalichem, říká následující paschální písně:

Vzkříšení Kristovo spatřivše, pokloňme se svatému Pánu Ježíši, jedinému bezhříšnému. Kříži tvému klaníme se, Kriste, a svaté vzkříšení tvé opěváme a slavíme, neboť ty jsi Bůh náš, kromě tebe jiného neznáme a jméno tvé zýváme. Pojďte, všichni věrní, pokloňme se svatému Kristovu vzkříšení, neboť hle, skrze kříž přišla radost celému světu. Vždycky blahoslovíce Pána, opěváme vzkříšení jeho, neboť ukřížování přetrpěv, smrti smrti zničil.

Skvěj se, skvěj se, nový Jerusaleme, neboť září na tobě sláva Hospodinova. Plesej nyní a vesel se, Sione! Ty pak, přečistá Bohorodice, ozdob se slávou ze vzkříšení toho, jehož jsi porodila!

Ó, Pascho veliká a nejposvátnější, Kriste! Ó Moudrosti a Slovo Boží a Sílo! Daruj nám opravdověji tebe přijímat v bezvečerném dni království tvého.

Stírá svatou hubkou důkladně a pozorně a se zbožností, co je na diskose (částěky za svaté a za živé i zesnulé), do kalicha, řka tiše:

Smyj, Pane, hříchů zde vzpomenutých svou drahocennou Krví na přímluvy svatých svých.

Pokrývá svatý kalich pokrovcem, uloží na svatý diskos svatou hvězdičici, svatou lžičku a ostatní pokrovice. Pokud ji ještě neřikal, tedy nyní kněz říká děkovnou modlitbu: „Děkujeme tobě, lidumilný Vládce, dobrodinče duší našich...“

СЦІЕННИКЪ ЖЕ БЛАГОСЛОВЛѢТЪ ЛЮДН, ПРИГЛАГОЛА ВОЗГЛАСИ:

Спаси, Бже, людн твоѡ, ѡ бл҃гословнѣ доустоѡнїе твоѣ.

И ѡбращаютьсѧ діаконѧ же ѡ сцїенникѧ кѧ стѣнѣи трапѣзѣ, ѡ кадиють сцїенникѧ
трижды, глагола въ свѣтѣ:

Вознесїса на нѣбѧ, Бже, ѡ по всѣи землѣ слава твоѡ.

Лїкѧ же поѣтъ:

Видѣхомѧ свѣтъ истинный, прїахомѧ дѡха нѣнаго, ѡбрътѡхомѧ върѡ
истиннѡю, нераздѣльнѣи Трїцѣ поклонѡемсѧ: чѡ во насѧ спасѧ ѣсть.

Тѡже взѣмѧ сцїенникѧ стѣнѣи діаконѧ, возлагѣтъ на главѡ діакона, ѡ діаконѧ
прїемѧ ѡ благоговѣнїемѧ, зрѡ вѣкѣ къ двѣремѧ, ничтѡже глагола, ѡходитѧ въ
предложѣнїе, ѡ поставлѣтъ ѡ. Сцїенникѧ же поклонївсѧ, ѡ прїемѧ стѣнѣи почтѣрь,
ѡ ѡбращѣсѧ къ двѣремѧ, зрѡ на людн, глаголетѧ тѡннѡ:

Благословѣнѧ Бгѡ насѧ:

И возгласи:

Всегда, нынѣ ѡ прїиснѡ, ѡ во вѣкн вѣкѡвъ.

Лїкѧ: ѡмнїнь.

Да ѡполнѡтсѧ ѡутѣ насѧ хвалѣнїѧ твоѣѡ, Гдн, ѡкѡ да поѣмѧ славу
твоѡ, ѡкѡ сподѡбнѧ ѣнѣ насѧ причастїтсѧ стѣнѣмѧ твоимѧ, бжѣст-
веннымѧ, безсмѣртнымѧ ѡ жнѡтворѡцымѧ тѡннамѧ, соблюди насѧ во
твоѣи стѣнѣи всѣи дѣнь подчѡтсѧ правдѣ твоѣи. ѡлнѡшїѧ, ѡлнѡшїѧ,
ѡлнѡшїѧ.

И ѡзшедѧ діаконѧ свѣрсною двѣрїю, ѡ стѡвѧ на ѡбвѣномѧ мѣстѣ,
глаголетѧ:

Прѡстї прїїмше бжѣственныхѧ, стѣнѣхѧ, прѣчтѣныхѧ, безсмѣртныхѧ,
нѣбѣсныхѧ ѡ жнѡтворѡцнхѧ, стѣнѣшнхѧ хрѣтѡвѣхѧ тѡннѧ, доустоѡ-
нѡ благодарїмѧ Гдѧ.

Лїкѧ: Гдн, помнѡшї.

Зачтѡпнѣ, спаси, помнѡшї ѡ сохранѣ насѧ Бже твоѣю бжѡдѡстїю.

spolu s knězem a odejde severními dveřmi k žertveníku, aby zde požil
zbylé svaté Dary s bázní a velikou úctou.

Kněz po ukončení modlitby vejde do oltáře svatými dveřmi a říká nad
diákonem modlitbu ke spotřebování svatých Darů:

Naplnili a vykonali jsme, jak to bylo v našich silách, Kriste, Bože náš, ta-
jemství záměrů tvých. Zachováváme památku smrti tvé, viděli jsme ob-
raz vzkříšení tvého, naplnění jsme nekonečným tvým životem a okusili
jsme blaha neubývajícího tvého pokrmu, jehož nás i v budoucím věku
rač učinit hodnými. Blahodatí bezpočátečního svého Otce i Svatého
a blahého a oživujícího svého Ducha, nyní i vždycky, až na věky věkův.
Amen.

Kněz vychází a rozděluje lidem antidor (u nás se to většinou nekoná).
Po dokončení čtení žalmu a rozdání antidoru praví:

**Kněz (ve svatých dveřích žehnaje lidu): Požehnání Hospodino-
vo na vás, blahodatí a lidumilností jeho, vždycky, nyní
i příště, až na věky věkův.**

Věřící: Amen.

**Kněz (čelem ke svatému prestolu): Sláva tobě, Kriste Bože, na-
děje naše, sláva tobě!**

Věřící: Sláva Otci i Synu i Svatému Duchu, i nyní i vždycky, až na věky
věkův. Amen. Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.
Požehnej!

Kněz, drže naprestolní žehnací kříž, vychází před svaté dveře, žehná
a pronáší propuštění – ve svátek příslušné sváteční, v neděli toto:

Vstavší z mrtvých Kristus, pravý Bůh náš, na přimluvy přečís-
té Matky své, svatých slavných a všechvalných apoštolů, svatého
otce našeho Basila Velikého, archiepiskopa Caesareje Kappadocij-
ské, svatých ... **(jejichž jest chrám tento a jejichž památku dnes slaví-
me)** a svatých spravedlivých (boho-)rodičů Jáchyma a Anny, i všech
svatých, nechť smiluje se nad námi a spasí nás jako blahý a lidumil.

Věřící: Amen.

Věřící u nás většinou přistupují pro požehnání a políbit svatý kříž. Kněz
se vrací do svatého oltáře. Zavírají se svaté dveře a zatahuje opona. Kněz
svléká posvátná roucha. Čtou se modlitby po svatém přijímání.

Таже: БѢДИ НѢМА ГДНЕ: ЧРІЯЖДЫ.

И ѱаломъ лг: Благословлю Гдѣ:

Моли́твѣ же глаго́лемѣи, діаконъ стго́итъ на деснѣи странѣ предъ Ѣобразомъ влѣкн хрѣта, держакъ Ѣра́ръ ево́и, главо́ прикло́нь, до соверше́нїа мѣтвѣ: е́ей же сконча́вшеи́а, сщѣ́нникъ о́убо вхо́дитъ стѣ́ми двѣ́рми, и ѡше́дъ къ предложѣ́нїю, глаго́летъ нарѣо́щїю мѣтвѣ:

Мѣтвѣ, глаго́лемаа вше́дѣ потребе́ннїи стѣ́а:

Испо́лниа и соверше́на е́лико по на́шей силѣ, Хрѣ́те Бже́ на́ши, твоегѡ́ смотре́нїа чѣ́ннство. Имѣ́емъ бо смѣ́рти твоє́а па́мать, видѣ́хомъ воскресѣ́нїа твоегѡ́ Ѣобразъ, напо́лнїхомъ безконѣ́чнѣа твоє́а жи́зни, насла́дохомъ неисто́и́аемаа твоє́а пи́щи, е́аже и къ вѣ́дѣ́емъ вѣ́цѣ вѣ́емъ на́мъ сподо́бнїа е́говои, е́года́чїю безнача́льнаго твоегѡ́ Ѣца́, и стѣ́аго и е́агого и живото́вора́щаго твоегѡ́ дѣ́а, ны́нѣ и прїе́нво, и ко вѣ́кн вѣ́кѡвъ, а́минь.

Діаконъ же вше́дъ и е́амъ стѣ́верноу странѡ́у, потреба́летъ стѣ́а со стѣ́ахомъ, и со всѣ́кнмъ о́утвержде́нїемъ.

[Зрїи] Сщѣ́нникъ же и́зше́дъ, да́етъ лю́демъ антї́дѡръ.

По сконча́нїи же ѱалма́, и разда́нїи антї́дѡра, глаго́летъ:

Благословѣ́нїе Гдѣ́ на всѣ́хъ, тогѡ́ е́года́чїю и члѣ́кѡ-лю́бїемъ, вше́дѣ, ны́нѣ и прїе́нво, и ко вѣ́кн вѣ́кѡвъ.

Лїкъ: а́минь.

Сщѣ́нникъ: **Г**ла́ва тебѣ́, Хрѣ́те Бже́, о́упова́нїе на́ше, сла́ва тебѣ́.

Лїкъ: Сла́ва, и ны́нѣ: Гдѣ́, поми́лѡи, чрїя́жды. Благосло́кї.

Сщѣ́нникъ: **В**оскресѣ́нїи и́з ме́ртвѣхъ Хрѣ́то́еъ и́стиннѣи Бгѣ́ на́ши, моли́твами прѣ́чтыа ево́е́а Мѣ́ре, стѣ́ихъ сла́внѣхъ и вше́ва-льнѣхъ а́пъа, и́же ко стѣ́ихъ Ѣца́ на́шего Васи́ліа, архїе́пископа Ке́сарїи каппадо́кїе́скїа, вели́каго: и стѣ́аго и́а́кѡ (е́гоже́ же́рть хрѣ́-ма), и стѣ́аго и́а́кѡ (е́гоже́ же́рть де́нъ), и стѣ́ихъ пра́веднѣхъ вѣ́соцѣ́хъ Іѡакї́ма и а́нны, и всѣ́хъ стѣ́ихъ, поми́лѡетъ и спа́сетъ на́съ, іа́кѡ е́аго и члѣ́кѡлю́бецъ.

Kněz, postaviv se do svatých dveří a žehnaje lidu, dí přítom hlasitě:

Spasiž, Bože, lid svůj a požehnej dědictví svému.

Kněz se obrací ke svatému prestolu, třikrát okužuje svaté Dary na oltáři, řka potichu:

Povznesl ses na nebesa, Bože, a po celé zemi *se rozšířila* sláva tvá.

Věřící zpívají: Viděli jsme světlo pravé, přijali jsme Ducha nebeského, našli jsme víru pravou, nerozdílné Trojici klaníme se, neboť ta spasila nás.

Potom kněz vezme svatý diskos, postaví jej na hlavu diákona a diákon uchopiv jej zbožně, běře se do svatých dveří, pohledí z nich ven (k lidu) a pak odchází k žertveníku, na který diskos postaví. Kněz, pokloniv se, vezme svatý kalich, činí jím kříž nad antiminsem, říká tiše:

Požehnaný jest Bůh náš.

Poté stane ve svatých dveřích a žehnaje svatým kalichem lid, zvolá:

Vždycky, nyní i přístě, až na věky věkův.

Věřící: Amen.

A odejde k žertveníku, na který svatý kalich postaví a přijav kadidelnici, třikráte jej okouří. Pak se postaví opět před svatým prestolem.

Věřící zpívají: Ať naplněna jsou ústa naše opěvováním slávy tvé a chválením tebe, ó Pane, že jsi uznal nás za hodné účastniti se svatých tvých Božských, nesmrtelných a oživujících Tajin. Zachovej nás v posvěcení svém, abychom po celý den učili se pravdě tvé. Alleluja, alleluja, alleluja.

Kněz skládá antimins. Diákon vychází severními dveřmi z oltáře a postaviv se před svaté dveře, pronáší ektenii:

Povznesme se! Přijavše Božské, svaté, přečisté, nesmrtelné, nebeské a oživující strašné Tajiny Kristovy, důstojně děkujeme Hospodinu.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Zastaň se nás, spasiž nás, smiluj se nad námi a zachovej nás, Bože, blahodatí svou.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Діако́н: Гдн, помні́ай.

ДѢнь вѣсь совершѣнъ, ст҃ъ, міренъ ѿ безгрѣшенъ ѿпросі́вше, самн себѣ ѿ дрѣгъ дрѣга, ѿ вѣсь жнвѣотъ нашъ Хр҃тѣ Б҃ѣ предадѣмъ.

Діако́н: Тевѣ, Гдн.

Іерей же прѣамѡ держѣ ѡвѣіе, согнѣвъ антїмїннѣх, творїтѣ надъ нїмъ кр҃тѣ.

Возгласїя:

Ико ты ѡсвѣщенїе наше, ѿ тевѣ славу возгласїемъ, Оцѣ, ѿ Сн҃ѣ, ѿ Свѣтомѣ Дх҃ѣ, нынѣ ѿ прїснѡ, ѿ во вѣки вѣкѡвъ.

Діако́н: Амїнь.

Іерей: Сѣ мїромъ ѿзыдемъ.

Діако́н: О имени Гдн.

Діако́н: Гдѣ помѡлимъ.

Діако́н: Гдн, помні́ай.

Мїтва замкѡнна, возгласїема ѡ сїїеннїка:

Благоговѣаа бл҃гоговѣааща тѣ, Гдн, ѿсвѣщаа на тѣ оупокѡища, спасїи люди твоѣ, ѿ благоговѣ догтоаїнїе твоѣ, ѿполнѣнїе цр҃кве твоѣ ѡхранїи, ѡсвѣтїи любѣщаа благоговѣнїе домѣ твоѣмѡ: ты тѣхъ воспрослави бж҃етвенною твоѣю сілюю, ѿ не ѡсвѣтїи насъ оупокѡища на тѣ. Мїрѣ мїровнї твоѣмѣ дѣрѣнї, цр҃квѣмъ твоїмъ, свѣщеннїкѡмъ, вѡннїстѣмъ, ѿ вѣмъ людемъ твоїмъ. Ико вѣкоѣ даїнїе бл҃го, ѿ вѣкѣ дѣрѣ совершѣнъ свѣше ѡстѣ, сходїи ѡ тевѣ Оцѣ свѣтѡмъ: ѿ тевѣ славу, ѿ бл҃годарѣнїе, ѿ поклонѣнїе возгласїемъ, Оцѣ, ѿ Сн҃ѣ, ѿ Свѣтомѣ Дх҃ѣ, нынѣ ѿ прїснѡ, ѿ во вѣки вѣкѡвъ.

Діако́н: Амїнь.

Celý den dokonalý, svatý, pokojný a bezhříšný vyprosivše, sami sebe i druh druhu i veškeren život náš Kristu Bohu poručme! (***Pokřižovav se a pokloniv se, odstoupí před ikonu Spasitele.***)

Věřící: Tobě, Hospodine.

Kněz složiv svatý antimíns a drže zpřímá svaté evangelium, činí jím nad složeným antimínsem kříž a praví hlasitě:

Kněz: **N**eboť tys posvěcení naše, a tobě slávu vzdáváme, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící: Amen.

Kněz, požehnáv se, políbí svaté evangelium a vychází svatými dveřmi za ambon (nebo stojí směrem k ikoně Spasitele na ambonu), řka:

Odejďeme v pokoji.

Věřící: Ve jménu Páně.

Diákon, obrácen mírně ke svatým dveřím: **K** Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Kněz, postaviv se pod ambonem, modlí se zaambonovou modlitbu (nahlas):

Hospodine, jenž blahoslovíš ty, kdož dobrořečí tobě, a posvěcuješ ty, kdož doufají v tebe, spasiž lid svůj a požehnej dědictví svému, zachovej plnost církve své, posvěť ty, kdož milují krásu domu tvého, proslav je Božskou mocí svou, a neopouštěj nás, doufající v tebe. Uděl pokoj světu svému, církvím svým, kněžím, vlasti naší a všemu lidu svému. Neboť všeliké dání dobré a každý dar dokonalý shůry jest, sestupující od tebe, Otce světél, a tobě chválu, díky a úctu vzdáváme, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící: Amen.

Věřící: Budiž jméno Hospodinovo blahosloveno... (***Třikrát***)

Nyní je možno číst žalm 33. / 34. a rozdávat antidor.

Diákon při zaambonové modlitbě stojí před ikonou Spasitele, drže orar svůj a hlavu skloněnou do ukončení modlitby. Na konci jejím se pokřižuje